

เป้าหมายของการสร้างมนุษย์

الغاية من خلق البشر

<ไทย - Thai - تايلاندي >

มุฮัมมัด บิน ศอลิหฺ อัล-อุษัยมีน

محمد بن صالح العثيمين

ผู้แปล: แวมุฮัมหมัดซาบรี แวะะเก๊ะ

ผู้ตรวจทาน: พัยซอล อับดุลฮาดี

ترجمة: وي محمد صبري وي يعقوب

مراجعة: فيصل عبد الهادي

เป้าหมายของการสร้างมนุษย์

คำถามที่ 1 : ท่านซัยคฺที่เคารพ อะไรคือเป้าหมายของการสร้างมนุษย์ ?

คำตอบ : ด้วยพระนามของอัลลอฮฺ ผู้ทรงเมตตา กรุณาปราณียิ่ง การสรรเสริญทั้งหลายเป็นสิทธิของอัลลอฮฺ ผู้ทรงอภิบาลแห่งสากลโลก ข้าพเจ้าขอการสดุดีแห่งอัลลอฮฺและความสันติสุขตลอดภยันตรายมีแต่ท่านนบีของเรานั้นคือมุฮัมมัด และบรรดาเครือญาติตลอดจนบรรดาเศาะหาบะฮฺทุกท่าน อนึ่ง ก่อนที่ข้าพเจ้าจะตอบคำถามนี้ ข้าพเจ้าขอชี้แจงหลักเกณฑ์ทั่วไปเกี่ยวกับการสร้างสรรคฺของอัลลอฮฺ อັชชะวะญ์ลละ รวมถึงที่เกี่ยวข้องกับสิ่งที่พระองค์ทรงบัญญัติไว้ ซึ่งหลักเกณฑ์นี้ได้หยิบยกมาจากคำดำรัสของอัลลอฮฺ ตะบาเราะกะวะ ตะอะลา ที่ว่า

﴿ وَهُوَ الْعَلِيمُ الْحَكِيمُ ۝ ﴾ [التحریم: ๒]

ความว่า “และพระองค์เป็นผู้ทรงรอบรู้ ผู้ทรงปรีชาญาณ” (สุเราะฮฺอัต-ตะหฺรึม : 2)

และคำดำรัสของอัลลอฮฺ ตะอะลา ที่ว่า

﴿ إِنَّ اللَّهَ كَانَ عَلِيمًا حَكِيمًا ۝ ﴾ [الأحزاب: ๑]

ความว่า “แท้จริงอัลลอฮฺนั้นเป็นผู้ทรงรอบรู้ ผู้ทรงปรีชาญาณ” (สุเราะฮฺอัล-อะหฺซาบ : 1)

และอายะฮฺอื่นๆ จากนี้ที่มีอยู่อย่างมากมาย ซึ่งบ่งชี้ว่าอัลลอฮฺ อັชชะวะญ์ลละ ทรงมีเหตุผล (หิกมะฮฺ) อย่างแน่นอนในการสร้างสรรคฺและบัญญัติหลักการต่างๆ ของพระองค์ กล่าวคือมีเหตุผลในการสร้างสรรคฺสรรพสิ่งและบทบัญญัติต่างๆ ดังนั้นจึงไม่มีสิ่งใดที่อัลลอฮฺ อັชชะวะญ์ลละ ทรงสร้างเว้นแต่มันจะมีเหตุผลอยู่ ไม่ว่าจะเป็นสิ่งที่ทำให้มันมีขึ้นหรือเป็นสิ่งที่ทำให้มันสูญสิ้นไป และไม่มียกเว้นแต่มันจะมีเหตุผลอยู่ ไม่ว่าจะเป็นสิ่งที่พระองค์ทรงบังคับ (วาญิบ) หรือทรงห้าม (หะรอม) หรือสิ่งที่พระองค์ทรงอนุญาต (มุบาหฺ) ให้ปฏิบัติ

อย่างไรก็ตาม เหตุผลของการสร้างสรรคฺสรรพสิ่งและบทบัญญัติต่างๆ นั้น บางทีก็เป็นสิ่งที่เรารับรู้ได้ และบางทีก็เป็นสิ่งที่เราไม่สามารถรับรู้ และบางทีก็เป็นสิ่งที่มนุษย์ไม่กี่คนเท่านั้นที่ได้รับรู้เท่าที่อัลลอฮฺ สุบฮานะฮฺ วะตะอะลา ได้ประทานซึ่งความรู้และความเข้าใจแก่พวกเขา

เมื่อเป็นเช่นนี้แล้ว เราจึงขอกล่าวว่า แท้จริงอัลลอฮฺ สุบฮานะฮฺ วะตะอะลา ทรงสร้างญินและมนุษย์ โดยมีเป้าหมายที่ยิ่งใหญ่ และถือเป็นเป้าหมายที่ควรค่ายิ่ง นั่นคือการทำอิบาดะฮฺต่อพระองค์ ตะบาเราะกะวะ ตะอะลา ดังที่อัลลอฮฺ สุบฮานะฮฺ วะตะอะลา ได้ดำรัสว่า

﴿ وَمَا خَلَقْتُ الْجِنَّ وَالْإِنْسَ إِلَّا لِيَعْبُدُونِ ۝ ﴾ [الذاریات: ๑๖]

ความว่า “และข้ามิได้สร้างญินและมนุษย์เพื่ออื่นใด เว้นแต่เพื่อเคารพภักดีต่อข้า” (สุเราะฮ์ฮุซ-ซารี ยาท : 56)

และอัลลอฮฺ ตะอาลา ได้ดำรัสอีกว่า

﴿ أَفَحَسِبْتُمْ أَنَّمَا خَلَقْنَاكُمْ عَبَثًا وَأَنَّكُمْ إِلَيْنَا لَا تُرْجَعُونَ ﴿١١٥﴾ [المؤمنون : 115]

ความว่า “” (สุเราะฮ์ฮุซ-ซารี-มุอ์มินูน : 115)

พระองค์ ตะอาลา ได้ดำรัสอีกว่า

﴿ أَيَحْسَبُ الْإِنْسَانُ أَنْ يُتْرَكَ سُدًى ﴿٣٦﴾ [القيامة : 36]

ความว่า “พวกเจ้าคิดว่า แท้จริงเราได้ให้พวกเจ้าบังเกิดมาโดยไร้ประโยชน์กระนั้นหรือ ?” (สุเราะฮ์ฮุซ-ซารี-กียามะฮ์ : 36)

และอายะฮ์อื่นๆ จากนี้ ที่บ่งชี้ว่าอัลลอฮฺ ตะอาลา ทรงมีเหตุผลที่ดียิ่งในการสร้างญินและมนุษย์ขึ้นมา นั่นคือการทำอิบาดะฮ์ต่อพระองค์

ซึ่งการทำอิบาดะฮ์นั้นคือ การแสดงความนอบน้อมถ่อมตนต่ออัลลอฮฺ ฮุซซะ วะญ์ดัลละ การมอบความรัก การแสดงถึงความเกรียงไกรด้วยการปฏิบัติคำสั่งใช้และละเว้นคำสั่งห้ามของพระองค์ ด้วยวิธีที่พระองค์ทรงกำหนดเท่านั้น

อัลลอฮฺ ตะอาลา ได้ดำรัสในเรื่องนี้ว่า

﴿ وَمَا أُمِرُوا إِلَّا لِيَعْبُدُوا اللَّهَ مُخْلِصِينَ لَهُ الدِّينَ حُنَفَاءَ ﴿٥﴾ [المبينة : 5]

ความว่า “และพวกเขามิได้ถูกบัญชาให้กระทำการอื่นใดนอกจากเพื่อเคารพภักดีต่ออัลลอฮฺ เป็นผู้มีเจตนาบริสุทธิ์ในการภักดีต่อพระองค์ เป็นผู้อยู่ในแนวทางที่เที่ยงตรง” (สุเราะฮ์ฮุซ-ซารี-บัยยีนะฮ์ : 5)

ซึ่งนี่คือเหตุผลของการสร้างญินและมนุษย์ขึ้นมา และด้วยกับเหตุนี้เองผู้ใดก็ตามที่ฝ่าฝืนต่อพระผู้อภิบาลของเขา และเยอหยิ่งจากการทำอิบาดะฮ์ต่อพระองค์ แน่แน่นอนเขาได้ปลดเปลื้องตนเองจากเหตุผลนี้ทั้งๆ ที่บ่าวทุกคนถูกสร้างด้วยเหตุผลนี้ และการกระทำของเขานั้นถือเป็นการยืนยันว่าอัลลอฮฺ สุบฮานะฮูวะตะอาลา ได้สร้างสรรพสิ่งต่างๆ โดยไร้เป้าหมายและเปล่าประโยชน์ แม้ว่าในความเป็นจริงมันไม่ใช่อย่างนั้นก็ตาม แต่ถึงอย่างไรนี่ก็เป็นผลของการฝ่าฝืนและเยอหยิ่งต่อการเคารพเชื่อฟังต่อพระผู้อภิบาลของเขา

คำถามที่ 2 : ท่านซัยคุที่เคารพ เราสามารถเข้าใจความหมายของการทำอิบาดะฮ์ได้อย่างไรบ้าง ? แล้วมันมีความหมายโดยทั่วไป (อาม) และความหมายโดยเฉพาะ (ค็อส) หรือไม่ ?

คำตอบ : ใช่แล้ว ความหมายโดยทั่วไปของมันนั้น ดังที่ข้าพเจ้าได้อธิบายมาหลายครั้งแล้วก่อนหน้านี้ กล่าวคือ การแสดงความนอบน้อมถ่อมตนต่ออัลลอฮฺ ฮุซซะวะญ์ดัลละ การมอบความรัก การแสดงถึง

ความเกรียงไกรด้วยการปฏิบัติคำสั่งใช้และละเว้นคำสั่งห้ามของพระองค์ ด้วยวิธีที่พระองค์ทรงกำหนดเท่านั้น ซึ่งนี่คือความหมายโดยทั่วไป

ส่วนความหมายโดยเฉพาะ -ข้าพเจ้าหมายถึงรายละเอียดของมัน- ท่านชัยคุลอิสลาม อิบนุตัยมียะฮู ได้กล่าวว่า “คือชื่อที่รวมไว้ซึ่งสิ่งที่อัลลอฮฺทรงรักและพอพระทัย ไม่ว่าจะเป็คำพูดต่างๆ หรือการกระทำที่แสดงออกมา และสิ่งที่อยู่ภายในจิตใจ เช่น ความหวาดกลัว ความยำเกรง การมอบหมาย การละหมาด การจ่ายซะกาต การถือศีลอด และรวมถึงทุกสิ่งทุกอย่างที่มีอยู่ในบทบัญญัติอิสลาม”

แต่หากท่านหมายถึงความหมายโดยเฉพาะและโดยทั่วไปตามที่นักวิชาการบางท่านได้ระบุไว้เกี่ยวกับอิบาดะฮฺไม่ว่าจะเป็นอิบาดะฮฺเกาเนียฮฺ หรืออิบาดะฮฺซุรียะฮฺ หมายถึงมนุษย์นั้นได้แสดงความนอบน้อมถ่อมตนต่ออัลลอฮฺ สุกฮานะฮฺ วะตะอาลา ด้วยการนอบน้อมยอมรับในความเป็นไปของสรรพสิ่งต่างๆ และนอบน้อมยอมรับต่อบทบัญญัติต่างๆ ที่มีอยู่ ซึ่งการนอบน้อมยอมรับในความเป็นไปของสรรพสิ่งต่างๆ นั้นถือเป็นอิบาดะฮฺโดยทั่วไป ที่หมายรวมถึงผู้ศรัทธาและผู้ปฏิเสธศรัทธา คนดีและคนไม่ดี ดังที่อัลลอฮฺ ตะอาลา ได้ดำรัสว่า

﴿إِنَّ كُلَّ مَنْ فِي السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ إِلَّا آتَى الرَّحْمَنِ عَبْدًا﴾ [مریم: 93]

ความว่า “ไม่มีผู้ใดในชั้นฟ้าทั้งหลายและแผ่นดินเว้นแต่เขาจะมายังพระผู้ทรงกรุณาปรานีในฐานะบ่าวคนหนึ่ง” (สุเราะฮฺมัรยัม : 93)

ดังนั้นทุกสิ่งที่มีอยู่ในชั้นฟ้าและแผ่นดินต่างก็นอบน้อมยอมรับต่ออัลลอฮฺ สุกฮานะฮฺ วะตะอาลา โดยดุชะฎี ซึ่งเป็นไม่ได้้อย่างแน่นอนอนที่จะสวนทางกับอัลลอฮฺ หรือต่อต้านในสิ่งพระองค์ สุกฮานะฮฺ วะตะอาลา ทรงประสงค์ให้สรรพสิ่งเป็นไป

สำหรับการทำอิบาดะฮฺโดยเฉพาะ คือการทำอิบาดะฮฺซุรียะฮฺ กล่าวคือเป็นการนอบน้อมถ่อมตนต่ออัลลอฮฺ ตะอาลา ด้วยวิธีที่พระองค์ทรงกำหนดเท่านั้น ซึ่งนี่คือสิ่งผู้ศรัทธาต่ออัลลอฮฺ สุกฮานะฮฺ วะตะอาลา ปฏิบัติเป็นการเฉพาะ คือผู้ที่ดำรงในคำสั่งใช้ของพระองค์ และยังมีกรทำอิบาดะฮฺที่เฉพาะเจาะจงอีก (คือส อะคือส) และเฉพาะเจาะจงเข้าไปอีก

อิบาดะฮฺที่เฉพาะเจาะจงอีก (คือส อะคือส) เช่นการทำอิบาดะฮฺของบรรดาเราะฮฺลุส อะลัยฮิตเศาะลาตุ วัลสลาม ดังที่คำดำรัสของอัลลอฮฺ ตะอาลา ที่ว่า

﴿تَبَارَكَ الَّذِي نَزَّلَ الْفُرْقَانَ عَلَى عَبْدِهِ﴾ [الفرقان: 1]

ความว่า “ความจำเริญยิ่งแต่พระองค์ ผู้ทรงประทานอัล-ฟุรกอนแก่บ่าวของพระองค์ (มุฮัมมัด)” (สุเราะฮฺอัล-ฟุรกอน : 1)

อัลลอฮฺ ได้ดำรัสอีกว่า

﴿وَأَذْكُرْ عَبْدَنَا إِبْرَاهِيمَ وَإِسْحَاقَ وَيَعْقُوبَ﴾ [ص: 45]

ความว่า “และจงรำลึกถึงปวงบ่าวของเรา อิบรอฮีม อิสฮาก และยะอฺกูบ” (สุเราะฮฺศ็อด : 45)

และอายะฮ์อื่นจากนี้ที่พรรณนาถึงการทำอิบาดะฮ์ของบรรดาเราะซูล อะลัยฮิสเศาะลาตุ วะสลาม

คำถามที่ 3 : ท่านซัยคุที่เคารพ ผู้ที่ทำอิบาดะฮ์เฉพาะเกาญะฮ์เพียงอย่างเดียว โดยไม่ทำอิบาดะฮ์ซัรอียะฮ์ เขาจะได้รับผลบุญหรือไม่ ?

คำตอบ : พวกเขาจะไม่ได้รับผลบุญใดๆ จากสิ่งที่ปฏิบัติไว้ เพราะพวกเขาบ่นอ้อมยอมรับต่ออัลลอฮ์ ตะอาลา (บนพื้นฐาน) ของความต้องการหรือไม่ต้องการของตน ทั้งๆ ที่มนุษย์มีโอกาสเจ็บป่วย ยากจนขัดสน และสูญเสียคนที่เขารักไป หรือสิ่งอื่นจากนี้ที่เขาไม่ต้องการให้มันเกิดขึ้น ไซ้แต่เท่านั้นพวกเขายังไม่ชอบที่จะให้เกิดเช่นนั้น ทว่าการบ่นอ้อมยอมรับต่ออัลลอฮ์ อัสซะวะญ์ลละ เช่นนี้เป็นการบ่นอ้อมยอมรับต่อสิ่งที่มันเป็นไป (ซึ่งพวกเขาไม่สามารถที่จะหลีกเลี่ยงหรือปฏิเสธได้)

